

УГОДА

між Урядом України і Урядом Республіки Білорусь про унікнення подвійного оподаткування та запобігання ухиленню від сплати податків стосовно податків на доходи і майно

ДАТА ПІДПИСАННЯ: 24.12.93 р.
ДАТА РАТИФІКАЦІЇ: 20.12.94 р.
ДАТА НАБРАННЯ ЧИННОСТІ: 30.01.95 р.

Уряд України і Уряд Республіки Білорусь,

бажаючи укласти Угоду про уникнення подвійного оподаткування та запобігання ухиленню від сплати податків стосовно податків на доходи і майно і підтверджуючи своє прагнення до розвитку та поглиблення взаємних економічних відносин,

домовилися про таке:

Стаття 1

Сфера застосування Угоди

Ця Угода застосовується до осіб, які є резидентами однієї або обох Договірних Держав.

Стаття 2

Податки, на які поширюється Угода

1. Ця Угода застосовується до податків на доходи і майно, що справляються від імені Договірних Держав або їхніх політико-адміністративних підрозділів чи місцевої влади, незалежно від способу їх справляння.

2. Податками на доход і на майно вважаються всі податки, що справляються з загальної суми доходу або вартості майна, або з елементів доходу, включаючи податки на доходи всі відчуження рухомого або нерухомого майна і податки на загальну суму заробітної плати та платні, які сплачуються підприємством, а також податки, що справляються з доходів від приросту майна.

3. Ця Угода поширюється на такі податки:

а) у Республіці Білорусь:

податок на доходи і прибуток юридичних осіб;
прибутковий податок з громадян;
податок на нерухоме майно;

(надалі "податок Республіки Білорусь");

б) в Україні:

податок на прибуток (доходи) підприємств і організацій;
прибутковий податок з громадян;

(надалі "податок України").

4. Ця Угода поширюється також на будь-які подібні або по суті аналогічні податки, які справлятимуться будь-якою з Договірних Держав після дати підписання цієї Угоди на доповнення до податків, згаданих у пункті 1, або замість них. Компетентні органи Договірних Держав повідомляють одне одного про будь-які відповідні зміни, які мали місце у відповідних податкових законодавствах.

5. Положення цієї Угоди не поширюються на штрафи і пеню, сплачені за порушення податкового законодавства Договірних Держав.

Стаття 3

Загальні визначення

1. У цій Угоді, якщо із контексту не випливає інше:

а) (а) термін "Республіка Білорусь" означає територію, що становить державну територію Республіки Білорусь, на якій діє податкове законодавство Республіки Білорусь;

(б) термін "Україна" означає територію України, її континентальний шельф і її виключну (морську) економічну зону, включаючи будь-яку територію за межами територіального моря України, яка відповідно до міжнародних законів визначається як територія, в межах якої можуть застосовуватися права України стосовно морського дна, надр та їх природних ресурсів.

б) терміни "одна Договірна Держава" і "друга Договірна Держава" означають, залежно від контексту, Республіку Білорусь або Україну;

в) термін "особа" означає фізичну особу, компанію і будь-яке інше об'єднання осіб;

г) термін "громадянин" означає:

будь-яку особу, що має громадянство Договірної Держави;

будь-яку юридичну особу, партнерство і асоціацію, що одержують свій статус як такий за законами, що діють у Договірній Державі;

д) термін "компанія" означає будь-яке утворення, що розглядається як корпоративне об'єднання з метою оподаткування, зокрема термін "компанія" означає акціонерне товариство, товариство з обмеженою відповідальністю або будь-яку юридичну особу чи іншу організацію, в якій підлягають оподаткуванню прибуток і доход;

е) терміни "підприємство однієї Договірної Держави" та "підприємство другої Договірної Держави" означають, відповідно, підприємство, яким керує резидент однієї Договірної Держави, та підприємство, яким керує резидент другої Договірної Держави;

ж) термін "міжнародне перевезення" означає усяке перевезення морським, річковим або повітряним судном, дорожнім транспортним засобом, що здійснюється підприємством Договірної Держави, крім випадків, коли перевезення здійснюються лише між пунктами, розташованими в другій Договірній Державі;

з) термін "компетентний орган" означає:

стосовно Республіки Білорусь - Міністерство фінансів Республіки Білорусь або його повноважного представника;

стосовно України - Міністерство фінансів України або його повноважного представника;

2. Щодо застосування цієї Угоди Договірною Державою, то будь-який термін, не визначений у ній, має, якщо із контексту не випливає інше, те значення, яке він має згідно з законами цієї Договірної Держави щодо податків, на які поширюється ця Угода.

Стаття 4 **Резидент**

1. При застосуванні цієї Угоди термін "резидент однієї Договірної Держави" означає особу, яка за законодавством цієї Держави підлягає оподаткуванню в ній на підставі місця проживання, постійного місця перебування, місця реєстрації, місцезнаходження керівного органу чи будь-якого іншого аналогічного критерію. Цей термін, проте, не включає особу, яка підлягає оподаткуванню в цій Договірній Державі лише стосовно доходу з джерел, які містяться в цій Договірній Державі.

2. Якщо відповідно до положень пункту 1 фізична особа є резидентом обох Договірних Держав, її становище визначається таким чином:

а) вона є резидентом тієї Договірної Держави, де вона має постійне житло; якщо вона має постійне житло в обох Договірних Державах, вона вважається резидентом тієї Договірної Держави, в якій вона має більш тісні особисті й економічні зв'язки (центр життєвих інтересів);

б) якщо Договірну Державу, в якій вона має центр життєвих інтересів, не можна визначити, або коли вона не має постійного житла в жодній з Договірних Держав, вона вважається резидентом тієї Договірної Держави, де вона звичайно проживає;

в) якщо вона звичайно проживає в обох Договірних Державах, або якщо вона звичайно не проживає в жодній з них, вона вважається резидентом тієї Договірної Держави, громадянином якої вона є;

г) якщо кожна Договірна Держава вважає її своїм громадянином або якщо вона не є громадянином жодної з них, компетентні органи Договірних Держав вирішують це питання за взаємною згодою.

3. Якщо відповідно до положень пункту 1 особа, що не є фізичною особою, є резидентом обох Договірних Держав, вона вважається резидентом тієї Договірної Держави, в якій розміщений її фактичний керівний орган або в якій вона зареєстрована.

Стаття 5 **Постійне представництво**

1. Для цілей цієї Угоди термін "постійне представництво" означає будь-яке постійне місце діяльності, через яке повністю або частково провадиться комерційна діяльність підприємства.

2. Термін "постійне представництво" включає в себе зокрема:

а) місце управління;

б) відділення;

в) контору;

г) фабрику;

д) майстерню;

е) копальню, нафтову або газову свердловину, кар'єр чи будь-яке інше місце видобування природних ресурсів;

ж) установку або споруду для розвідування природних ресурсів;

з) приміщення, яке використовується для збуту продукції.

3. Будівельний майданчик або будівельний, монтажний чи складальний об'єкт вважаються постійним представництвом, якщо вони існують протягом періоду, який перевищує 12 місяців.

4. Незважаючи на попередні положення цієї Статті, термін "постійне представництво" не включає в себе:

а) використання споруд виключно з метою зберігання, демонстрації чи доставки товарів до підприємства;

б) тримання запасів товарів, що належать цьому підприємству, виключно з метою зберігання, демонстрації або поставки в треті країни;

в) тримання постійного місця діяльності виключно для закупівлі товарів чи виробів або для збирання інформації для підприємства;

г) тримання постійного місця діяльності виключно з метою здійснення для підприємства рекламної діяльності чи наукових досліджень або будь-якої іншої діяльності підготовчого чи допоміжного характеру;

д) тримання запасів товарів або виробів, що належать цьому підприємству, виключно з метою переробки іншим підприємством;

е) тримання постійного місця діяльності виключно для будь-якої комбінації видів діяльності, перелічених у підпунктах а-д, за умови, що така діяльність в цілому, яка виникає з цієї комбінації, має підготовчий або допоміжний характер.

5. Якщо крім агента з незалежним статусом, про якого йдеться в пункті 6 цієї статті, інша особа, незалежно від положень пунктів 1 і 2, діє від імені підприємства і має та звичайно використовує в Договірній Державі повноваження укладати контракти від імені підприємства, то це підприємство розглядається як таке, що має постійне представництво в цій країні щодо будь-якої діяльності, яку ця особа провадить для підприємства, за винятком, того випадку, коли діяльність цієї особи обмежується зазначеною в пункті 4, яка, хоч і провадиться через постійне місце діяльності, але не робить з цього постійного місця діяльності постійного представництва у розумінні положень цього пункту.

6. Підприємство однієї Договірної Держави не розглядатиметься як таке, що має постійне представництво в другій Договірній Державі, лише на тій підставі, що воно провадить комерційну діяльність в цій другій Договірній Державі через брокера, комісіонера чи іншого агента з незалежним статусом, за умови, що ці особи діють у межах своєї звичайної професійної діяльності.

7. Той факт, що компанія, яка є резидентом однієї Договірної Держави, контролює чи контролюється компанією, яка є резидентом другої Договірної Держави або провадить комерційну діяльність у цій другій Договірній Державі (через постійне представництво або в будь-який інший спосіб), не вважатиметься підставою для того, щоб вважати одну з цих компаній постійним представництвом другої.

Стаття 6

Доходи від нерухомого майна

1. Доходи, що їх одержує резидент однієї Договірної Держави від нерухомого майна (включаючи доходи від сільського або лісового господарства), розміщеного в другій Договірній Державі, можуть оподатковуватись у цій другій Договірній Державі.
2. Термін "нерухоме майно" має те значення, яке він має за законодавством Договірної Держави, в якій розміщене це майно.
3. Положення пункту 1 застосовуються до доходів, одержуваних від прямого використання, здавання в оренду або використання нерухомого майна в будь-якій іншій формі, в тому числі до доходів, пов'язаних з передачею або отриманням прав на управління цим майном.
4. Положення пунктів 1 і 3 застосовуються до доходів від нерухомого майна підприємств, а також до доходів від нерухомого майна, яке використовується для здійснення незалежних індивідуальних послуг.

Стаття 7

Прибуток від комерційної діяльності

1. Прибуток підприємства однієї Договірної Держави оподатковується лише в цій Договірній Державі, якщо тільки це підприємство не провадить комерційну діяльність у другій Договірній Державі через розміщення там постійне представництво. Якщо підприємство провадить комерційну діяльність, як зазначено вище, прибуток такого підприємства може оподатковуватись у другій Договірній Державі, але тільки в тій частині, яка стосується цього постійного представництва.
2. З урахуванням положень пункту 3 цієї статті, якщо підприємство однієї Договірної Держави провадить комерційну діяльність у другій Договірній Державі через розміщене там постійне представництво, то в кожній Договірній Державі цьому постійному представництву зараховується прибуток, який воно могло б одержати, якби воно було окремим і самостійним підприємством, зайнятим такою або аналогічною діяльністю в таких же або аналогічних умовах, і діяло цілком незалежно від підприємства, постійним представництвом якого воно є.
3. При визначенні прибутку постійного представництва допускається вирахування витрат, пов'язаних з діяльністю постійного представництва, включаючи розподіл управлінських і загально-адміністративних витрат, здійснених для цілей підприємства в цілому як у державі, де розміщене постійне представництво, так і за його межами. У кожному разі такі витрати не повинні включати будь-які суми, що сплачуються (інакше, ніж покриття витрат, що дійсно мали місце) постійним представництвом підприємству або його іншому підрозділу як роялті, гонорар або інші подібні платежі за користування патентами або іншими правами, або як комісійні за надані особливі послуги чи управління, чи, виключаючи банки, як проценти за позичку, надану підприємством постійному представництву.
4. Якщо визначення в Договірній Державі прибутку, що стосується постійного представництва, на основі пропорційного розподілу загальної суми прибутку підприємства його різним підрозділам, є звичайною практикою, ніщо в пункті 2 не перешкоджає Договірній Державі визначити оподатковуваний прибуток шляхом такого розподілу, як це диктується практикою; обраний спосіб розподілу повинен давати результати, які відповідали б принципам, викладеним у цій статті.
5. Ніякий прибуток не стосується постійного представництва на підставі простої закупівлі постійним представництвом виробів або товарів для підприємства.

6. Для цілей попередніх пунктів прибутку, що стосується постійного представництва, визначатиметься щорічно одним і тим же методом, якщо тільки не буде достатньої і вагомої причини для його зміни.

7. Якщо прибуток включає види доходів, які розглядаються окремо в інших статтях цієї Угоди, положення цих статей не порушуються положеннями цієї статті.

Стаття 8

Міжнародний транспорт

1. Прибуток, одержуваний підприємством однієї Договірної Держави від експлуатації морських, річкових і повітряних суден, дорожніх транспортних засобів, які використовуються для міжнародних перевезень, оподатковуються лише в цій Договірній Державі.

2. Для цілей цієї Угоди прибуток від міжнародних перевезень включає прибуток, одержуваний від прямого використання, здавання в оренду або використання в будь-якій іншій формі транспортних засобів, зазначених у пункті 1 цієї статті, включаючи використання, утримання або здавання в оренду контейнерів та обладнання, що належить до них.

3. Положення пункту 1 застосовуються також до прибутку від участі у спільному підприємстві, спільної діяльності чи будь-якій міжнародній організації в галузі експлуатації транспортних засобів.

Стаття 9

Асоційовані підприємства

1. У разі, коли:

а) підприємство Договірної Держави прямо або посередньо бере участь в управлінні, контролі або капіталі підприємства другої Договірної Держави, або

б) одні й ті ж особи прямо або посередньо беруть участь в управлінні, контролі або капіталі підприємства однієї Договірної Держави та підприємства другої Договірної Держави і в кожному випадку між двома підприємствами в їхніх комерційних і фінансових взаємовідносинах створюються або встановлюються умови, відмінні від тих, які мали б місце між двома незалежними підприємствами,

тоді будь-який прибуток, який міг би бути нарахований одному з них, але через наявність цих умов не був йому нарахований, може бути включено до прибутку цього підприємства і відповідно оподатковано.

2. У разі, коли одна Договірна Держава включає до доходів підприємства цієї Держави - і відповідно оподатковує - прибуток, щодо якого підприємство другої Договірної Держави оподатковується в цій другій Державі, і прибуток, таким чином включений, є прибутком, який був би нарахований підприємству першої Договірної Держави, якби умови взаємовідносин між двома підприємствами були б умовами, які існують між незалежними підприємствами, тоді ця друга Договірна Держава повинна зробити відповідні поступки в сумі податку, що справляється з цього прибутку. При визначенні такої поправки має бути розглянуто інші положення цієї Угоди, а компетентні органи Договірних Держав можуть проконсультуватися одне з одним у разі потреби.

Стаття 10

Дивіденди

1. Дивіденди, що виплачуються компанією, яка є резидентом однієї Договірної Держави, резидентові другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Договірній Державі.

2. Однак такі дивіденди можуть також оподатковуватись у тій Договірній Державі, резидентом якої є компанія, що виплачує дивіденди, і відповідно до законодавства цієї Договірної Держави, але якщо одержувач фактично має право на дивіденди, податок, що справляється, не повинен перевищувати 15 відсотків загальної суми дивідендів.

Цей пункт не стосується оподаткування компанії щодо прибутку, з якого виплачуються дивіденди.

3. Термін "дивіденди" при використанні в цій статті означає доход від акцій чи інших прав, які не є борговими зобов'язаннями, що дають право на участь у прибутку, а також доход від інших корпоративних прав, який підлягає такому ж оподаткуванню, як доходи від акцій відповідно до законодавства тієї Договірної Держави, резидентом якої є компанія, що розподіляє прибуток.

4. Положення пунктів 1 і 2 не застосовуються, якщо особа, яка фактично має право на дивіденди, виступаючи резидентом однієї Договірної Держави, провадить комерційну діяльність у другій Договірній Державі, резидентом якої є компанія, що виплачує дивіденди, через розміщені в ній постійні представництва, або надає в цій другій Договірній Державі незалежні індивідуальні послуги з розташованої там постійної бази, і холдинг, стосовно якого виплачуються дивіденди, дійсно стосуються такого постійного представництва або постійної бази. В такому разі застосовуються положення статті 7 або статті 14, залежно від обставин.

5. У разі, коли компанія, яка є резидентом однієї Договірної Держави, одержує прибуток або доходи з другої Договірної Держави, ця друга Держава може повністю звільнити від податків дивіденди, що виплачуються цією компанією, за винятком випадків, коли ці дивіденди виплачуються резидентові цієї другої Держави, або коли холдинг, стосовно якого виплачуються дивіденди, дійсно стосується постійного представництва або постійної бази, розміщених у ній другій Державі, і з нерозподіленого прибутку компанії не справляються податки на нерозподілений прибуток, навіть якщо дивіденди виплачуються або нерозподілений прибуток складається повністю або частково з прибутку або доходу, що утворюються в цій Державі.

Стаття 11

Відсотки

1. Відсотки, що виникають в одній Договірній Державі і виплачуються резидентові другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Договірній Державі.

2. Однак такі відсотки можуть також оподатковуватись у тій Договірній Державі, в якій вони виникають, і відповідно до законодавства цієї Договірної Держави; але якщо одержувач фактично має право на відсотки, податок, що справляється, не повинен перевищувати 10 відсотків від валової суми відсотків. Компетентні органи Договірних Держав за взаємною згодою встановлюють спосіб застосування такого обмеження.

3. Термін "відсотки" при використанні в цій статті означає доход від боргових вимог будь-якого виду, незалежно від іпотечного забезпечення і незалежно від володіння правом на участь у прибутках боржника, і, зокрема, доход від урядових цінних паперів та доход від облігацій або боргових зобов'язань, включаючи премії і винагороди, що виплачуються стосовно таких цінних паперів, облігацій та боргових зобов'язань. Штрафи за несвоєчасні виплати не розглядаються як відсотки в рамках цієї статті.

4. Положення пунктів 1 і 2 не застосовуються, якщо особа, яка фактично має право на відсотки, виступаючи резидентом однієї Договірної Держави, провадить комерційну діяльність у другій Договірній Державі, в якій виникає доход від відсотків, через розміщене в ній постійне представництво або надає в цій другій Державі незалежні індивідуальні послуги з розміщеної там постійної бази, і боргова вимога, на підставі якої виплачуються відсотки, дійсно стосується такого постійного представництва або постійної бази. В такому разі застосовуються положення статті 7 або 14, залежно від обставин.

5. Вважається, що відсотки виникають у Договірній Державі, якщо платником є сама ця Договірна Держава, її політико-адміністративний підрозділ, місцеві органи влади або резидент цієї Договірної Держави. Якщо, проте, особа, що виплачує відсотки, незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має в Договірній Державі постійне представництво або постійну базу, у зв'язку з якими виникла заборгованість, щодо якої виплачуються відсотки, і витрати, пов'язані з виплатою цих відсотків несе це постійне представництво або постійна база, то вважається, що такі відсотки виникають у тій Договірній Державі, в якій міститься постійне представництво або постійна база.

6. Якщо внаслідок особливих відносин між платником і особою, яка фактично має право на відсотки, або між ними обома і третьою особою сума відсотків, що стосується боргової вимоги, на підставі якої вона виплачується, перевищує суму, котра була б погоджена між платником і особою, яка фактично має право на ці відсотки, за відсутності таких відносин, то положення цієї статті застосовуються тільки до останньої згаданої суми. В такому разі надмірна частина платежу, як і раніше, підлягає оподаткуванню відповідно до законодавства кожної Договірної Держави, з урахуванням інших положень цієї Угоди.

7. Положення цієї Статті не застосовуються, якщо головною метою або однією з головних цілей якоїсь особи, що має відношення до створення або передачі боргового зобов'язання, стосовно якого виплачуються відсотки, було одержання переваг цієї статті шляхом такого створення або передачі.

Стаття 12 **Роялті**

1. Роялті, які виникають в одній Договірній Державі і виплачуються резидентові другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Договірній Державі.

2. Однак такі роялті можуть також оподатковуватись у Договірній Державі, в якій вони виникають, і відповідно до законодавства цієї Держави; але якщо одержувач фактично має право на роялті, податок, що сплачується, не повинен перевищувати 15 відсотків.

3. Термін "роялті" при використанні в цій статті означає платежі будь-якого виду, що одержуються як винагорода за використання або за надання права використання авторських прав на літературні твори, твори мистецтва і науки, включаючи кінофільми або фільми і плівки, які використовуються для радіомовлення або телебачення, будь-якого патенту, товарного знаку, креслення або моделі, схеми, секретної формули або процесу, або за використання, чи надання права використання промислового, комерційного чи наукового обладнання, або за інформацію стосовно промислового, комерційного чи наукового досвіду, "ноу-хау".

4. Положення пункту 1 не застосовуються, якщо фактичний власник роялті, виступаючи резидентом однієї Договірної Держави, провадить комерційну діяльність у другій Договірній Державі, в якій виникають роялті, через розміщене там постійне представництво або надає в цій другій Договірній Державі незалежні індивідуальні послуги з розміщеної там постійної бази, і право або майно, стосовно яких виплачуються роялті, дійсно пов'язані з ним постійним представництвом чи постійною базою. В такому разі застосовуються положення статті 7 або 14, залежно від обставин.

5. Вважається, що роялті виникають у Договірній Державі, якщо платником виступає сама Договірна Держава, її політико-адміністративний підрозділ, місцеві органи влади або особа з постійним місцеперебуванням у ній. Якщо, проте, особа, що виплачує роялті, незалежно від того, є вона особою з постійним місцеперебуванням у Договірній Державі чи ні, має в Договірній Державі постійне представництво або постійну базу, у зв'язку з яким виникло зобов'язання виплачувати роялті, і такі роялті виплачуються цим постійним представництвом або постійною базою, тоді вважається, що роялті виникають у тій Договірній Державі, в якій розміщені постійне представництво або постійна база.

6. Якщо внаслідок особливих відносин між платником і фактичним власником роялті або між ними обома і будь-якою третьою особою сума роялті, котра стосується використання, права або інформації, на підставі яких вони виплачуються, перевищує суму, яка була б погоджена між платником і фактичним власником роялті, за відсутності таких відносин, положення цієї статті застосовуються тільки до останньої згаданої суми. в такому разі надмірна частина платежу, як і раніше, підлягає оподаткуванню відповідно до законодавства кожної Договірної Держави, з урахуванням інших положень цієї Угоди.

7. Положення цієї Статті не застосовуються, якщо головною метою або однією із головних цілей якоїсь особи, що має відношення до створення або передачі прав, стосовно яких виплачуються роялті, було одержання переваг цієї статті шляхом такого створення або передачі.

Стаття 13

Приріст вартості майна

1. Доходи, що одержуються резидентом однієї Договірної Держави від відчуження нерухомого майна, про яке йшлося у статті 6, розміщеного у другій Договірній Державі, можуть оподатковуватись у цій другій Договірній Державі.

2. Доходи, одержувані резидентом Договірної Держави від відчуження:

а) акцій, вартість яких або більш частина вартості яких прямо чи посередньо забезпечена нерухомим майном, розміщеним у другій Договірній Державі; або

б) паїв у партнерстві, активи якого складаються переважно з нерухомого майна, розміщеного в другій Договірній Державі, та з акцій, як їх визначено в підпункті а) вище, можуть оподатковуватись у цій другій Договірній Державі.

3. Доходи від відчуження рухомого майна, яке становить частину майна постійного представництва, що його підприємство однієї Договірної Держави має в другій Договірній Державі, або від рухомого майна, яке належить до постійної бази, доступної резидентом однієї Договірної Держави в другій Договірній Державі для надання незалежних індивідуальних послуг, включаючи доходи від відчуження такого постійного представництва (окремо чи в сукупності з цілим підприємством) або від такої постійної бази, можуть оподатковуватись у цій другій Договірній Державі.

4. Доходи від відчуження морських або повітряних суден, які експлуатуються підприємствами Договірної Держави в міжнародних перевезеннях, суден річкового транспорту і рухомого майна, пов'язаного з експлуатацією таких повітряних, морських або річкових суден, оподатковуються тільки в цій Договірній Державі.

5. Доходи від відчуження будь-якого майна, іншого, ніж те, про яке йдеться у пунктах 1, 2, 3, 4, оподатковуються тільки в тій Договірній Державі, резидентом якої є особа, що відчужує майно.

Стаття 14

Незалежні індивідуальні послуги

1. Доход, що його одержує резидент однієї Договірної Держави за професійні послуги чи іншу діяльність незалежного характеру, оподатковується тільки в цій Договірній Державі, за винятком випадків, коли він володіє постійною базою в другій Договірній Державі з метою провадження цієї діяльності. Якщо він володіє такою постійною базою, доход може оподатковуватись у другій Договірній Державі, але тільки стосовно доходу, що його може бути віднесено до цієї постійної бази.

2. Термін "професійні послуги" включає, зокрема, незалежну наукову, літературну, артистичну, художню, освітню або викладацьку діяльність, так само як і незалежну діяльність лікарів, адвокатів, інженерів, архітекторів, зубних лікарів і бухгалтерів.

Стаття 15

Залежні індивідуальні послуги

1. З урахуванням положень статей 16, 18, 19 платня, заробітна плата та інші подібні винагороди, одержувані резидентом однієї Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, оподатковуються тільки в цій Договірній Державі, якщо тільки робота за наймом не здійснюється в другій Договірній Державі. Якщо робота за наймом здійснюється таким чином, одержані у зв'язку з цим винагороди можуть оподатковуватись у цій другій Договірній Державі.

2. Незалежно від положень пункту 1, винагороди, одержувані резидентом однієї Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, здійснюваною в другій Договірній Державі, оподатковуються тільки в першій згаданій Державі, якщо:

а) одержувач перебуває в другій Договірній Державі протягом періоду або періодів, що не перевищують у сукупності 183 днів протягом будь-якого періоду, що становить 12 місяців і починається або закінчується у відповідному фінансовому році, і

б) винагорода виплачується наймачем або від імені наймача, який не є резидентом другої Договірної Держави; і

в) витрати, пов'язані з виплатою винагород, не несуть постійне представництво або постійна база, що їх наймач має в другій Договірній Державі.

3. Незалежно від попередніх положень цієї статті, винагороди, одержувані у зв'язку з роботою за наймом, що здійснюється на борту морського або повітряного судна, яке експлуатується в міжнародних перевезеннях, або на борту річкового судна, можуть оподатковуватись у Договірній Державі, резидентом якої є підприємство, що експлуатує морське, річкове або повітряне судно.

4. Незалежно від положень пунктів 1 і 2 цієї статті, заробітна плата та інші подібні винагороди, одержані резидентом однієї Договірної Держави за роботу за наймом або послуги, що надаються в другій Договірній Державі, не оподатковуються в цій другій Договірній Державі, якщо робота за наймом або послуги здійснюються безпосередньо офіційно акредитованим журналістом, кореспондентом преси, радіо або телебачення, якщо винагороди отримано з джерел за межами цієї другої Держави протягом 2 років з дня прибуття до цієї Держави.

Стаття 16

Гонорари директорів

Гонорари директорів на інші аналогічні виплати, що їх одержує резидент однієї Договірної Держави одержує член ради директорів компанії, яка є резидентом другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Договірній Державі.

Стаття 17

Працівники мистецтва і спортсмени

1. Незалежно від положень статей 14 і 15, доход, що його резидент однієї Договірної Держави як працівник мистецтва, такий, як артист театру, кіно, радіо чи телебачення, або музикант, або як спортсмен, від його особистої діяльності, що провадиться у другій Договірній Державі, може оподатковуватись у цій другій Договірній Державі.

2. У разі, коли доход від особистої діяльності, що її провадить працівник мистецтва або спортсмен як такий, нараховується не самому працівникові мистецтва чи спортсменові, а іншій особі, цей доход, незалежно від положень статей 7, 14 і 15, може оподатковуватись у тій Договірній Державі, в якій провадиться діяльність працівника мистецтв чи спортсмена.

3. Незважаючи на положення пунктів 1 і 2, доход, зазначений у цій статті, буде звільнено від оподаткування в тій Договірній Державі, в якій діяльність артиста або спортсмена провадиться на підставі угоди про культурне співробітництво, укладеної між Договірними Державами.

Стаття 18

Державна служба

1. а) Винагорода, інша, ніж пенсія, виплачується Договірною Державною або її політико-адміністративним підрозділом фізичній особі за службу, виконвану для цієї Держави або її політико-адміністративного підрозділу, оподатковується тільки в цій Договірній Державі;

б) Проте така винагорода оподатковується тільки в другій Договірній Державі, якщо служба виконується в цій другій Договірній Державі і фізична особа є резидентом цієї Договірної Держави, яка:

є громадянином цієї Держави; або

не стала резидентом цієї Держави тільки з метою виконання служби.

2. Положення статей 15 і 16 застосовуються до винагород стосовно послуг, що надаються у зв'язку з провадженням комерційної діяльності Договірною Державою або її політико-адміністративним підрозділом, чи місцевим органом влади.

Стаття 19

Студенти

1. Платежі, одержувані студентом або практикантом, який є або був безпосередньо до приїзду в одну Договірну Державу резидентом другої Договірної Держави і який перебуває в цій першій Договірній Державі виключно з метою здобуття освіти або проходження практики, звільняються від оподаткування в цій першій Договірній Державі стосовно платежів, одержаних із джерел за межами цієї першої Договірної Держави для його утримання, навчання або практики.

Стаття 20

Інші доходи

1. Види доходів резидента Договірної Держави, незалежно від місця їх виникнення, про які спеціально не йдеться в попередніх статтях цієї Угоди, оподатковуються тільки в цій Договірній Державі.

2. Положення пункту 1 не застосовуються до доходів, інших, ніж доходи від нерухомого майна, визначеного в пункті 2 статті 6, якщо одержувач таких доходів, виступаючи резидентом однієї Договірної Держави, провадить комерційну діяльність у другій Договірній Державі через розміщене в ній постійне представництво і надає в цій другій Державі незалежні особисті послуги через розташовану там постійну базу, і право або майно, у зв'язку з яким й одержано доход, дійсно пов'язані з таким постійним представництвом або постійною базою. В такому разі застосовуються положення статті 7 або 14, залежно від обставин.

Стаття 21

Майно

1. Майно, представлене нерухомим майном, згаданим у статті 6, яке є власністю резидента однієї Договірної Держави і знаходиться та розміщене в другій Договірній Державі, може оподатковуватись у цій другій Договірній Державі.

2. Майно, представлене нерухомим майном, яке є частиною комерційного майна постійного представництва, що його підприємство однієї Договірної Держави має в другій Договірній Державі, або представлене нерухомим майном, пов'язаним з постійною базою, доступною резидентів однієї Договірної Держави в другій Договірній Державі з метою надання незалежних індивідуальних послуг, може оподатковуватись у цій другій Договірній Державі.

3. Майно, представлене морськими, річковими та повітряними суднами, засобами дорожнього транспорту, контейнерами, що експлуатуються у міжнародних перевезеннях підприємством Договірної Держави, або майном, пов'язаним з експлуатацією цих морських, повітряних, річкових суден, засобів дорожнього транспорту, контейнерів, оподатковується тільки в цій Договірній Державі.

4. Будь-які інші елементи майна резидента Договірної Держави оподатковуються тільки в цій Договірній Державі.

Стаття 22

Усунення подвійного оподаткування

1. Якщо резидент однієї Договірної Держави одержує доход або володіє майном, яке відповідно до цієї Угоди може оподатковуватись у другій Договірній Державі, тоді перша Договірна Держави повинна дозволити:

а) у вигляді відрахування із податку на доход цього резидента, вираховувати суму, рівну прибутковому податку, сплаченому в цій другій Державі,

б) у вигляді відрахувань із податку на майно цього резидента вираховувати суму, рівну податку на майно, сплаченому в цій другій Державі.

Ці відрахування в кожному разі не повинні перевищувати тієї частини податку на доход або майно, як було підраховано до надання вирахування, що стосується доходу або майна, котрі можуть оподатковуватись у цій другій Договірній Державі залежно від обставин.

2. Якщо, відповідно до будь-якого положення Угоди, одержуваний доход або майно резидента Договірної Держави звільнені від податку в цій Державі, ця Держава може, однак, при підрахуванні суми оподаткування на решту доходу або майна цього резидента взяти до уваги звільнений доход або майно.

Стаття 23

Уникнення податкової дискримінації

1. Громадяни однієї Договірної Держави не підлягатимуть у другій Договірній Державі іншому або більш обтяжливому оподаткуванню, чи пов'язаному з ним зобов'язанню, ніж оподаткування і пов'язані з ним зобов'язання, яким підлягають або можуть підлягатися громадяни цієї другої Договірної Держави за тих же обставин. Це положення також застосовується, незалежно від положень статті 1, до фізичних осіб, які не є резидентами однієї або обох Договірних Держав.

2. Особи без громадянства, які є резидентами однієї Договірної Держави, не повинні підлягати в жодній з Договірних Держав будь-якому оподаткуванню або будь-яким пов'язаним з ним зобов'язанням, іншим або більш обтяжливим, ніж оподаткування і пов'язані з ним зобов'язання, яким підлягають громадяни цієї Держави за тих же обставин.

3. Оподаткування постійного представництва, що його підприємство однієї Договірної Держави має в другій Державі, не повинно бути менш сприятливим у цій другій Державі, ніж оподаткування підприємств, які провадять подібну діяльність у цій другій Договірній Державі. Це положення не повинне тлумачитись як таке, що зобов'язує одну Договірну Державу надавати резидентам другої Договірної Держави будь-які особисті пільги, звільнення і знижки в оподаткуванні на підставі їхнього громадянського статусу або сімейних зобов'язань, які вона надає своїм власним резидентам.

4. За винятком випадків, де застосовуються положення пункту 1 статті 9, пункту 6 статті 11 або пункту 4 статті 12, відсотки, роялті та інші виплати, що виплачуються підприємством однієї Договірної Держави резидентів другої Договірної Держави, повинні з метою визначення оподатковуваного прибутку такого підприємства підлягати вирахуванням на таких же умовах, на яких вони б сплачувались резидентів першої згаданої Держави. Таким же чином будь-які борги підприємства однієї Договірної Держави резидента другої Договірної Держави повинні, з метою визначення оподатковуваного капіталу цього підприємства, підлягати вирахуванням на таких же умовах, що й борги резидентів першої згаданої Держави.

5. Підприємства однієї Договірної Держави, майно яких повністю або частково належить одному чи посередньо контролюються одним чи кількома резидентами другої Договірної Держави, не повинні підлягати в першій Договірній Державі будь-якому оподаткуванню або будь-яким зобов'язанням, пов'язаним з ним, іншим або більш обтяжливим, ніж оподаткування і пов'язані з ним зобов'язання, яким можуть підлягати інші подібні підприємства першої Договірної Держави.

Стаття 24

Врегулювання спірних питань

1. Якщо особа вважає, що дії однієї або обох Договірних Держав призводять або призведуть до оподаткування її не у відповідності з положеннями цієї Угоди, а також якщо її випадок підпадає під дію пункту 1 статті 24 цієї Держави, громадянином якої вона є, вона може, незалежно від засобів захисту, передбачених національними законодавствами цих Договірних Держав, подати свою справу на розгляд у компетентні органи Договірної Держави, резидентом якої вона є. Заяву має бути подано

протягом трьох років з дати першого повідомлення про дії, які призводять до оподаткування не у відповідності з цією Угодою.

2. Компетентний орган прагнучиме, якщо він визнає заяву обгрунтованою і якщо він сам не зможе прийняти задовільне рішення, вирішити питання за взаємною згодою з компетентним органом другої Договірної Держави з метою уникнення оподаткування, яке не відповідає цій Угоді. Усяка досягнута домовленість повинна виконуватись незалежно від будь-яких обмежень у часі, передбачених у національних законодавствах Договірних Держав.

3. Компетентні органи Договірних Держав прагнутимуть вирішувати за взаємною згодою будь-які труднощі або сумніви, що виникатимуть при тлумаченні або застосуванні цієї Угоди. Вони можуть також консультуватися з метою усунення подвійного оподаткування у випадках, не передбачених цією Угодою.

4. Компетентні органи Договірних Держав можуть вступати в прямі контакти одне з одним з метою досягнення згоди в розумінні попередніх пунктів. Якщо виявиться бажаним для досягнення згоди провести усний обмін думками, такий обмін думками може мати місце в комісії, яка складається із представників компетентних органів Договірних Держав.

Стаття 25

Обмін інформацією

1. Компетентні органи Договірних Держав будуть у межах, які допускаються їхнім внутрішнім законодавством, обмінюватися такою інформацією (включаючи документи), яка потребується для виконання положень цієї Угоди або внутрішнього законодавства Договірних Держав стосовно податків, на які поширюється ця Угода, тією мірою, якою оподаткування за цим законодавством не суперечить цій Угоді, зокрема, для запобігання наданню невірогідної інформації або ухиленню від сплати таких податків. Будь-яка інформація, отримана Договірною Державою, вважатиметься конфіденційною так само, як і інформація, отримана за внутрішнім законодавством цієї Договірної Держави. Проте, якщо в Договірній Державі, яка передає інформацію, вона вважається конфіденційною, її буде розкрито лише особам або органам (включаючи суди й адміністративні органи), пов'язаним з оцінкою, справленням, примусовим стягненням або виконанням рішень щодо податків, на які поширюється ця Угода, або розглядом заяв стосовно таких податків. Такі особи чи органи будуть використовувати інформацію лише для таких цілей, але можуть розкрити інформацію в ході відкритого судового засідання або при прийнятті юридичних рішень. Обмін інформацією або документами здійснюватиметься також на прохання щодо особливих випадків.

2. В жодному випадку положення пункту 1 не будуть тлумачитись як такі, що зобов'язують одну Договірну Державу:

а) здійснювати адміністративні заходи, які суперечать законодавству або адміністративній практиці або другої Договірної Держави;

б) надавати інформацію, яку неможливо одержати за законодавством або в ході звичайної адміністративної практики цієї або другої Договірної Держави;

в) надавати інформацію, яка розкриває торговельну, підприємницьку, промислову, комерційну або професійну таємницю, або торговельний процес, або інформацію, розкриття якої суперечило б державній політиці.

Стаття 26

Дипломати і консульські працівники

Жодні положення цієї Угоди не порушують податкових привілеїв дипломатів або консульських працівників, установлених загальними нормами міжнародного права чи положеннями спеціальних угод.

Стаття 27

Набрання чинності

1. Кожна із Договірних Держав повідомляє одна одній дипломатичними каналами про завершення необхідної, відповідно до внутрішнього законодавства процедури надання чинності цій Угоді. Ця Угода набирає чинності у день останнього такого повідомлення, і її положення застосовуватимуться:

- а) стосовно податків на дивіденди, проценти і роялті щодо виплати, зроблених на шістдесятити день або після шістдесятого дня, який настає після дня набрання Угодою чинності;
- б) стосовно податку на прибуток (доход) підприємств для будь-якого податкового періоду, що починається з або після 1 січня календарного року, що настає за роком набрання Угодою чинності;
- в) стосовно прибуткового податку з громадян для будь-яких платежів, зроблених на шістдесятити день або після шістдесятого дня, що настає після дня набрання Угодою чинності.

Стаття 28

Припинення чинності

Ця Угода залишається чинною доти, доки її чинність не буде припинено Договірною Державою. Кожна з Договірних Держав може припинити дію Угоди через дипломатичні канали, письмовим повідомленням про припинення принаймні за 6 місяців до закінчення будь-якого календарного року, що після закінчення п'ятирічного періоду з дати набрання Угодою чинності. В такому разі чинність Угоди припиняється стосовно доходів, отриманих починаючи з 1 січня або після 1 січня року, що настає за роком, в якому було дано повідомлення про денонсацію.

На посвідчення чого ми, ті, що нижче підписалися, відповідним чином на те уповноважені, підписали цю Угоду.

Вчинено в м. Ашгабаті 24 грудня 1993 року в двох примірниках, українською й білоруською мовами, причому обидва тексти мають однакову силу.

**За Уряд
України
(підпис)**

**За Уряд
Республіки Білорусь
(підпис)**